

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-98)

June (1) / 2011

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 10
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....14
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....22
6. திருவிருத்தம்.....28

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 75)

456. ஸுவ்ரத:

கீதையில் (3-22) - ந மே பார்த்த அஸ்தி கர்த்தவ்யம் - பார்த்தா! எனக்கு எந்தவிதமான கர்மமும் இல்லை - என்று கூறுவது போன்று அவன் தனக்காக எதுவும் செய்ய வேண்டாதவனாக உள்ளான், ஆயினும் மற்றவர்களுக்காகச் செய்வது என்னும் விரதம் பூண்டுள்ளான். இதனால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். ஏகபாதேந திஷ்டந்தம் ஆஹரந்தம் ச மாருதம் பக்ஷமாஸோபவாஸாம்ச்ச திசாந்தம் அநுசிந்தயேத் - ஒரு பாதத்தில் நிற்பவனாக, ஆகாயத்தில் உள்ளவனாக, பதினைந்து நாட்கள் மற்றும் மாதம் ஒருமுறை எடுக்கவேண்டிய உபவாஸத்தை மற்றவர்கள் கடைபிடிக்கவேண்டும் என்று உணர்த்துவதற்காக தான் அவற்றைக் கடைபிடிப்பவனாக அவனை எண்ணி த்யானம் செய்யவேண்டும் - என்றது காண்க.

457. ஸுமுக:

ஜபம் போன்றவற்றை அவன் அநுஷ்டிக்கும்போதும் மாற்றம் அடையாமல், தெளிவான திருமுகத்தைக் கொண்டவன் என்பதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ஓம்கார லக்ஷணம் மந்த்ரம் ஜபந் ஆந்தரலக்ஷிதம் - அவன் அந்த ஓம் என்னும் மந்த்ரத்தை ஜபித்தவனாக, தனது மனதை அடக்கியவனாக, ஓம் என்பதைத் தன்னுள் கண்டவனாக உள்ளான்.
- க்ருஷ்ணாய கமலதல அமல நேத்ராய - தூய்மையாகவும் தாமரை இதழ் போன்ற கண்கள் கொண்டவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனின் பொருட்டு.

458. ஸூக்ஷ்ம:

எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பார்க்காமல் செய்யப்படும் த்யானம் மூலமாக அவன் தென்படுகிறான்; இவ்விதம் அவன் தென்படும்போதும் ஸூக்ஷ்மமான ஸ்வரூபம் கொண்டவனாக உள்ளதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். ஸர்வே ப்ரஹ்மபராயணா: - அனைவரும் ப்ரஹ்மம் என்னும் த்யானத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

459. ஸுகோஷ:

உபநிஷத் தொடர்புடைய நல்ல கோஷத்தை (ஓசையை) உடையவன் என்பதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான்.

460. ஸுகத:

இப்படியாக அவன் நல்ல நடத்தை, த்யானம் போன்றவற்றைப் (இராமனாகவும், க்ருஷ்ணனாகவும் அவதரித்து) பின்பற்றியதால், அவற்றைப் பின்பற்றுபவர்களுக்குப் பயனாக, மிகவும் உன்னதமான ஸுகங்களை அளிக்கிறான்.

461. ஸுஹ்ருத்

இவனுக்கு எதனால் மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்வதில் நாட்டம் அதிகம் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். நல்ல ஹ்ருதயம் கொண்டவன் என்பதால் ஆகும், அதாவது அன்பான மனம் கொண்ட நண்பனாக உள்ளான். தனக்கு எந்தவிதமான நன்மையையும் செய்யாதவனுக்குக் கூட, “இவனது தேவை என்ன? இவனுக்கு நாம் என்ன செய்யலாம்?”, என்று அவர்களுடைய நன்மைகளைத் தேடியபடி உள்ள மனம் கொண்டவன் என்று கருத்து.

462. மநோஹர:

இப்படியாகத் தனது இயல்பாகவே நல்லமனம் கொண்டவனாக உள்ளதால் அனைவரது மனதையும் கவர்கிறான்.

463. ஜிதக்ரோத:

கோபம் முதலாவற்றை வென்றவன் என்பதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான்.

மற்றொரு பொருள் (திருநாமங்கள் 457 முதல் 463 வரை)

குறிப்பு: மேலே கூறப்பட்ட திருநாமங்களுக்கு அமிர்தம் கடைந்தபோது உள்ள நிலையை ஒட்டிய விளக்கங்களை அளிக்கிறார்.

463. ஸுமுக: - அமிர்தம் கடைந்தபோது இருந்த நிலையைக் கூறுவதாக, அழகான திருமுக மண்டலம் கொண்டவன்.

464. ஸுகுண்டம்: - அசுரர்களின் விஷயத்தில் மறைந்த சிந்தனை கொண்டவன் (அவர்களால் எண்ண இயலாதவன்).

465. ஸுகோஷ: - அமிர்தம் கடைகின்றபோது தேவர்கள் மற்றும் அசுரர்கள் எழுப்பிய ஓசையுடன், கடையப்படும் ஓசையும் சேர்ந்துள்ளதால் அற்புதமான கோஷம் கொண்டவன்.

463. ஸுகத: - அமிர்தம் அளித்தல் போன்ற சுகங்களை அளிப்பவன்.

464. ஸுஹ்ருத் - சுகங்களை அளிப்பதற்குக் காரணமான நல்ல மனம் கொண்டவன்.

465. மநோஹர: - அசுரர்களை மயக்குவதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். த்ரைலோக்ய விஸ்மயகரம் காந்தாக்குதிதரம் ஸ்மரேத் - மூன்று உலகங்களையும் மயக்குபவனும் அற்புதமான ரூபம் கொண்டவனும் ஆகிய பகவானை எப்போதும் எண்ணவேண்டும்.

466. ஜிதக்ரோத: - தன்னிடத்தில் ஆச்சர்யம் உண்டாக்கி, இதன் மூலம் தேவர்கள் மீது அசுரர்களுக்கு உண்டான கோபத்தை வென்றவன்.

467. வீரபாஹு:

மணிகள் நிறைந்த கங்கணங்கள், தோள்வளைகள், முத்துவடங்கள், அழகான திருமாலை ஆகியவை அங்கும்இங்கும் பரந்தபடி இருக்கின்ற, கடலைக் கடையும்போது “நான் முந்தி, நான் முந்தி” என்று பரபரக்கும் ஆயிரம் தோள்களைக் கொண்டவன்.

468. விதாரண:

தனது திவ்யமான அஸ்த்ரங்கள் மூலமாக ராஹு உள்ளிட்டவர்களின் முகங்களைப் பிளந்தவன். ஸமக்ரோக்ர பயவிதாரணாய - அடியார்களின் அனைத்து பயங்களையும் ஒழிப்பவன்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 98)

பேத அபேத வாதங்கள் கண்டிக்கப்படுகின்றன

இதே காரணங்களினால், ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்படும் வஸ்துக்களில் ஒரே நேரத்தில் பேதமும், பேதம் அற்ற நிலையும் உள்ளதாக வைக்கப்படும் வாதங்களைத் தள்ளுகிறார். “இதம் இத்தம் = இது இப்படிப்பட்டது” என்கிற உறுதியான வாக்கியத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். இந்த வாக்கியத்தில் உள்ள “இதம் - இந்த வஸ்து” மற்றும் “இத்தம் - இத்தன்மை கொண்டது” என்ற பதங்களைக் கொண்டு (அந்த வஸ்துவிற்கும், வஸ்துவிற்கு உரிய தன்மைக்கும்) வேறுபாடு இல்லை என்று எவ்விதம் கூற இயலும்? இந்த இரண்டில் “இத்தம்” என்பது “ஒரு குறிப்பிட்ட தனித்தன்மையுடன் கூடிய நிலை” என்பதை உணர்த்துகிறது. “இதம்” என்பது அத்தகைய தனித்தன்மை கொண்ட வஸ்துவைக் குறிக்கிறது. ஆக இந்த இரண்டிற்கும் இடையே ஒற்றுமை உள்ளது என்ற வாதம் ப்ரத்யக்ஷமாகவே தள்ளப்படுவதைக் காணலாம். ஒரு வஸ்து முதன்முதலில் உணரப்படும்போதே (காணப்படும்போதே என்றும் கொள்ளலாம்), அந்த வஸ்துவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான மற்ற அனைத்து வஸ்துக்களிலும் இருந்து பிரிந்தே அறியப்படுகிறது. அதாவது அந்த வஸ்து மற்ற அனைத்து வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் பேதம் கொண்டது என்றே நாம் அறிந்து கொள்கிறோம். இத்தகைய பிரித்து அறிகின்ற அறிவு எவ்விதம் ஏற்படுகிறது என்றால், அந்த வஸ்துவானது ஒரு குறிப்பிட்ட ப்ரத்யேகமான தன்மையால் மற்றவற்றிலிருந்து வேறுபட்டு உள்ளது என்பதன் மூலம் ஆகும்; இதுவே “இத்தம்” என்பதால் கூறப்படும் “பசு என்பது இன்ன தன்மைகளுடன் கூடியது” என்பது போன்றதாகும். ஆக எங்கெங்கு “இன்ன தன்மைகள்” என்றும், “இன்ன தன்மைகள் கொண்ட வஸ்து இது” என்றும் நம்மால் தன்மைகளும், அந்தத் தன்மைகளுடன் கூடிய வஸ்துவும் காணப்படுகிறதோ, அப்போதெல்லாம் அந்த இரண்டும் வெவ்வேறு என்று நம்மால்

உணரப்படுகிறது. காதுகளில் அணியும் குண்டலங்கள், கையில் வைத்திருக்கும் குச்சி போன்றவற்றை எடுத்துக்கொள்வோம். இவை தங்களுக்கு என்று தனித்தன்மைகளுடன் கூடியதால் தனித்தனியாக ஒரு நேரத்தில் அறியப்படலாம் (உதாரணமாக இது ஒரு சிகப்பு குண்டலம், இது மற்றொரு வட்டமான குண்டலம், இது மூன்றாவது சதுரமான குண்டலம் என்று பிரித்து அறியப்படுதல்). ஆனால் இவையே வேறு ஒரு நேரத்தில் மற்றவற்றிலிருந்து சிலவற்றைப் பிரித்துக் காண்பிக்கவும் பயன்படலாம் (உதாரணமாக குண்டலம் அணிந்தவர்கள், கையில் குச்சி வைத்தவர்கள் போன்ற வரிகள் ஆகும். இங்கு குண்டலம் என்ற வஸ்துவானது குண்டலம் அணிந்தவர்கள், குண்டலம் அணியாதவர்கள் என்று பிரித்துக் காண்பிக்கப் பொதுவாகப் பயன்படுகிறதே அன்றி, மேலே உள்ளது போன்று சிவப்புகுண்டலம், வட்டமான குண்டலம் என்று பிரித்துக் கூறப் பயன்படவில்லை. அதாவது ஒரு வஸ்துவின் தன்மைகள் அதே வஸ்து போன்றுள்ள மற்ற வஸ்துக்களில் இருந்து அந்த ஒரு குறிப்பிட்ட வஸ்துவைப் பிரித்து அறிய மட்டுமே உதவுவதில்லை; அந்த வஸ்து ஜாதியில் சேராமல் உள்ள மற்ற வஸ்துக்களையும் பிரிக்க உதவுகின்றன என்று கருத்து).

காதுகளில் ஒருவன் குண்டலங்களை அணிந்து கொண்டால் அவனை குண்டலீ என்று அழைக்கிறோம். இது மதவர்த்தீய ப்ரத்யய ஸாபேஷமான ஸாமநாதிகரண்யம் ஆகும். மாறாக ஒரு பசுவை உணர்த்தவல்ல தன்மைகள் என்பவை “அந்தப் பசுவை உணர்த்த இந்தத் தன்மைகள் பயன்படுகின்றன” என்ற அளவில் மட்டுமே அறியப்படுகின்றன, அதாவது அந்தத் தன்மைகளை உணர்த்தும் காரணங்களாக அவை உள்ளதாக மட்டுமே அறியப்படுகின்றன. ஆகவே அவை அந்தப் பொருளின் தன்மைகள் என்ற அளவில் மட்டுமே உள்ளன (குறிப்பு: முதலில் கூறப்பட்ட குச்சி, குண்டலம் போன்ற தன்மைகள் பிரித்து உரைக்கக்கூடிய தன்மை கொண்டவை - அதாவது ஒருவன் குண்டலம் அணிந்தும் இருக்கலாம், அணியாமலும் இருக்கலாம்; அடுத்து கூறப்பட்ட கோதவம் = பசுக்களின் தன்மைகள் என்பவை பிரித்து உரைக்க இயலாத தன்மை கொண்டவை, அதாவது ஒரு பசு என்பது அதன் தன்மைகளைக் கொண்டிருத்தல் அவசியம் ஆகும்). இந்த இரண்டுவிதமான தன்மைகளிலும் தன்மைகள், தன்மைகள் கொண்டவை (அல்லது பிரித்து அறிய உதவுகின்ற தனித்தன்மைகள், அவ்விதம் உள்ள தன்மைகள் மூலமாகப் பிரித்து அறியப்பட்ட வஸ்துக்கள்) என்ற இரண்டிற்கும் ஒற்றுமை உள்ளது (அதாவது குண்டலம் என்ற உதாரணத்திலும், பசு என்ற உதாரணத்திலும்

தன்மைகள், தன்மைகள் கொண்ட வஸ்துக்கள் ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையே உள்ள தொடர்பு ஒரே போன்றதாகும்). இந்தக் காரணத்தினாலேயே இரண்டிற்கும் இடையே பேதம் உள்ளது என்றாகிறது. என்ன பேதம் உள்ளது என்று கேட்கலாம், கூறுவோம். குச்சி, குண்டலம் போன்ற வஸ்துக்களை, அதனை அணிந்தவர்களிடமிருந்து பிரித்துக் காண்பிக்க இயலும்; ஆனால் பசு போன்றவற்றின் இயல்பான தனித்தன்மைகளை அவ்விதம் பிரித்துக் காண்பிக்க இயலாது. ஆகவே ப்ரத்யக்ஷம் மூலமாக “வஸ்துக்களுக்குப் பேதம் உண்டு” என்ற கருத்தை நிராகரிக்க வேண்டுமானால், ப்ரத்யக்ஷத்தின் உண்மையான தன்மையைத் தள்ளினால் மட்டுமே இயலும். ஆனால் உண்மையான ப்ரத்யக்ஷம் என்பது - இதம் இத்தம் - இது இத்தன்மை கொண்டது - என்று உணர்த்தவல்லது, அல்லது ப்ரத்யக்ஷத்தின் உண்மையான தன்மை என்பதால் மட்டுமே “இது இத்தன்மை கொண்டது” என்று கூற இயலும் என்பதை அனைவரும் ஏற்கின்றனர். இதனையே சூத்திரக்காரர் (2-2-33) - நைகஸ்மிந் அஸம்பவாத் - என்பதில் கூற உள்ளார்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 98)

ப்ரபத்தி உபாயம் அல்ல என்று கூறுபவர்களின் கருத்து

மூலம் - ஆகையால் ப்ரபத்தியுங்கூட உபாயமன்றென்று சிலர் அதிவாதம் பண்ணுகிறதும் ஸித்தோபாயத்தினுடைய ப்ராதாந்யமடியாக வித்தனை. அது ப்ரதாநமானபடி ப்ரஸாதங்களாலே ப்ரதிபந்தகமான நிக்ரஹம் சமித்தால் ஸ்வாபாவிகாநுபவத்துக்குப் ப்ரயோஜகமாகையாலே. அதெங்ஙனையென்னில், ரத்நத்துக்கு அழுக்கற்றால் வரும் ஸ்வாபாவிகமான ப்ரபாவிகாஸமும் அதுக்கு அநுரூபமான பகவத்ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலேயானாற் போலே முக்தனுக்கு வரும் ஜ்ஞானவிகாஸாதிகளும் அதுக்கு அநுரூபமாய்க் கொண்டு வ்யவஸ்திதமான பகவத்ஸங்கல்பமடியாகவாயிருக்கும். இப்படி நித்யர்க்கும். இவ்வர்த்தத்தை இச்சாத ஏவ தவ விச்வபதார்த்தஸத்தா என்று அபியுக்தர் ஸங்க்ரஹித்தார்கள். ஆகையால் ஸித்தோபாயம் ப்ரதாநமேயாகிலும் தத்வசீகரணார்த்தமான ஸாத்யோபாயாநுஷ்டா நத்துக்கு "இன்றென்னை" இத்யாதி பூர்வாசார்யவாக்ய விரோதமில்லை.

யோ மே கர்ப்பகதஸ்யாபி வருத்திம் கல்பிதவாந் ப்ரபு:

சேஷவ்ருத்திவிதானே அபி கிம் ஸுப்தஸ்ஸ: அத வா ம்ருத:

இத்யாதிகளும் ரக்ஷகாந்தரம் தேடாமைக்குச் சொன்னவையத்தனை, அல்லாதபோது போஜநாதி வ்யாபாரங்களும் தவிரவேணும்.

ஸ்வயம் ம்ருத்பிண்டபூதஸ்ய பரதந்த்ரஸ்ய தேஹிந:

ஆஜ்ஞோ ஜந்தூரநீச: அயம் ஆத்மநஸ்ஸுகதுக்கயோ:

ஈச்வரோப்ரேரிதோ கச்சேத் ஸ்வர்க்கம் வா ச்வப்ரமேவ வா

அப்ரமேயோ அநியோஜ்யச்ச யத்ர காமகமோ வசீ
மோததே பகவாந் பூர்த்தை: பால: க்ரீடநகைரிவ

இத்யாதிகளில் ஜீவனுடைய பாரதந்த்யமும், ஈச்வரன் இவனுடைய கர்மாநுகுணமாக நடத்தும்படியுஞ் சொன்னவித்தனை. இப்பாட்டுக்கும் இவ்வசநங்களுக்கும் இப்படி தாத்தர்யமல்லாதபோது ஸர்வசாஸ்த்ர விரோதமும் பூர்வாபரவிரோதமும் வரும்.

விளக்கம் - ஆகவே ப்ரபத்தி என்பது ஓர் உபாயம் அல்ல என்று மிகைப்படுத்தி ஒரு சிலர் கூறும் வாதங்கள் அனைத்தும், ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானே முதன்மையான உபாயமாக இருப்பதன் காரணமாகவே ஆகும். ஸித்தோபாயம் என்பது மிகவும் முதன்மையாக உள்ளது; எப்படி என்றால், தகுந்த ப்ராயச்சித்தம் காரணமாக செய்த தவறுகளுக்கான தண்டனைகளை எம்பெருமான் தள்ளுபடி செய்யும்போது, இத்தகைய ஸித்தோபாயம் என்பதே ஆத்மாவின் ஸ்வபாவத்துக்கு ஏற்றபடி இருந்து, பகவத் அனுபவத்தை அளிக்கிறது. இது எப்படி என்பதைக் கூறுவோம். ஒரு இரத்தினக்கல்லின் மீது படிந்துள்ள அழுக்குகளை நீக்கினால், தன் இயல்பான ஒளியுடன் மிகவும் ப்ரகாசமான ஒளிக்கிறது; ஆனால் அந்தக் கல்லின் இயல்பான ப்ரகாசம் என்பது, “இந்தக் கல்லிற்கு இந்த ப்ரகாசம் இருக்கட்டும்” என்று எம்பெருமான் ஸங்கல்பித்ததாலேயே உண்டாகிறது. இது போன்றே முக்தன் ஒருவனுக்கு உண்டாகின்ற ஞானப்பெருக்கம் உள்ளிட்ட பல தன்மைகள், பகவத்ஸங்கல்பம் காரணமாகவே உண்டாகிறது. இது போன்ற நிலையே நித்யஸூரிகளுக்கும் உள்ளது. இதனையே நன்கு அறிந்தவர்கள் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் (36) - இச்சாத ஏவ தவ விச்வபதார்த்தஸத்தா - உன்னுடைய இச்சையின் காரணமாகவே இந்த உலகத்தில் ஒரு பொருளாக இருக்கின்ற நிலை எங்களுக்கு உண்டானது - என்று சுருக்கமாக உரைத்தனர். ஆகவே ஸித்தோபாயம் என்பது முதன்மையான உள்ளபோதிலும், அவனுடைய கருணையைப் பெறுவதான ஸாத்யோபாயமும் கைக்கொள்ளப்பட வேண்டும். இந்தக் கருத்து, திருவாய்மொழி (10-8-9) - இன்றென்னை - என்பதில் உள்ள பூர்வர்களின் கருத்துடன் எந்த முரண்பாடும் கொள்ளவில்லை.

விஷ்ணுதர்மம் - யோ மே கர்ப்பகதஸ்யாபி வருத்திம் கல்பிதவாந் ப்ரபு: சேஷவ்ருத்திவிதானே அபி கிம் ஸுப்தஸ்ஸ: அத வா ம்ருத: - எந்த ஒரு ஸர்வேச்வரன் நான் எனது தாயின் கர்ப்பத்தில் இருந்தபோதும் பிழைக்கும்படியான வழிகளைச் செய்தபடி இருந்தானோ அவன், நான் இப்போது பிறந்து பின்னர் என்னைப் பிழைக்கவைக்கும் உபாயங்களின் விஷயத்தில் உறங்குகிறானோ அல்லது மறைந்தானோ - என்றது காண்க. இந்த வரியானது ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே உபாயம் என்பதையும், ஜீவன் வேறு எந்தவிதமான

உபாயத்தையும் கைக்கொள்ள வேண்டியதில்லை என்பதையும் உணர்த்துவதற்காகக் கூறப்படுவதாகும். இதன் உட்கருத்து நம்மைக் காக்க வேறு எதனையும் நாடக்கூடாது என்பதே ஆகும். இவ்விதம் கொள்ளவில்லை என்றால் உண்ணுவது போன்ற செயல்களைக் கூடச் செய்யவேண்டாம் என்றாகிவிடும்.

- இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் - ஸ்வயம் ம்ருத்பிண்டபூதஸ்ய பரதந்த்ரஸ்ய தேஹிந: - ஈச்வரனின் உதவி இல்லையென்றால் ஜீவன் மண்கட்டி போன்று மற்றவர்களுக்கு வசப்பட்டுத் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் திறன் கூட அற்றவனாக உள்ளான்.
- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (12-36) - ஆஜ்ஞோ ஜந்தூரநீச: அயம் ஆத்மநஸ்ஸுகதுக்கயோ: ஈச்வரோப்ரேரிதோ கச்சேத் ஸ்வர்க்கம் வா ச்வப்ரமேவ வா - ஜீவன் அறிவற்றவனாகவும், தன்னுடைய சுகதுக்கங்களைக் கூட ஈட்டுவதற்குத் திறன் அற்றவனாகவும் உள்ளான். ஈச்வரனால் நியமிக்கப்பட்டு ஸ்வர்க்கமோ, நரகமோ செல்கிறான்.
- மஹாபாரதம் ஸபாபர்வம் (40-78) - அப்ரமேயோ அநியோஜ்யச்ச யத்ர காமகமோ வசீ மோததே பகவாந் பூர்த்தை: பால: க்ரீடநகைரிவ - ஸர்வேச்வரன் அனைத்தும் நிரம்பியவன், யாராலும் ஏவத் தகாதவன், எங்கே செல்ல எண்ணுகிறானோ அங்குச் செல்லும் திறன் கொண்டவன், அனைத்தையும் தனது வசத்தில் வைத்துள்ளவன், குழந்தை விளையாட்டுப் பொம்மைகள் கொண்டு விளையாடுவது போன்று, உலகில் உள்ள அனைத்தையும் வைத்துக் கொண்டு விளையாடியபடி உள்ளான்.

மே உள்ள வரிகளின் மூலம் ஜீவன் ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே வசப்படுதலையும், ஈச்வரன் ஜீவனுடைய கர்மங்களுக்கு ஏற்ப வழிநடத்துகிறான் என்பதையும் கூறுவதாக உள்ளன; அதாவது எதனையும் விடும்படி உரைக்கவில்லை. இதே போன்ற கருத்தைத் திருவாய்மொழி பாசுரத்திற்கும், மேலே உள்ள ச்லோகங்களுக்கும் கொள்ளவில்லை என்றால், சாஸ்த்ரங்களுடன் விரோதம் ஏற்படும்; மேலும் முன்னர் கூறியவற்றுக்கு முரண்பாடு உண்டாகும்.

சேஷ-சேஷி ஸம்பந்தம் குறித்து உண்டாகும் தவறான கருத்துகளுக்கு விளக்கம்

மூலம் - இப்படி ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ர்ய ஸஹஜகாருண்யங்கள் அடியாக வரும் கலக்கங்களுக்குப் பரிஹாரம் சொன்னோம். ஸம்பந்தவிசேஷமடியாக வருங்கலக்கத்துக்குப் பரிஹாரம் சொல்லுகிறோம்.

விளக்கம் - இப்படியாக ஸர்வேச்வரனின் எல்லையற்ற சுதந்திரத் தன்மை குறித்தும், அவனுக்கு இயல்பாகவே உள்ள கருணை குறித்தும் உண்டாகும் மயக்கங்களை நீக்கும் கருத்துக்களை உரைத்தோம். இனி அவனுக்கும் ஜீவனுக்கும் இயல்பாகவே உள்ள உறவுமுறை குறித்து உண்டாகும் மயக்கங்களை நீக்கும் கருத்துக்களை உரைப்போம்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 54)

163. புண்யம் போலே பாரதந்தர்யமும் பராநுபவந்துக்கு விலக்கு.

அவதாரிகை - ஆனால் பின்னை பாரதந்தர்யமேயோ நல்லதென்ன
வருளிச்செய்கிறார் மேல் (புண்யம் போலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இங்கு "புண்யம்" என்பது அடிமைத்தனத்தைக் குறிக்கும். இத்தகைய
புண்யம் போன்று பாரதந்தர்யம் என்பது நல்லதோ என்ற கேள்விக்கு விடை
அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (புண்யம்) என்றது, கீழ் (நன்மை) என்கிற சொல்லாலே சொன்ன
சேஷத்வத்தை; அது கீழ்ச்சொன்னபடியே ஸ்வநைச்யாநுஸந்தாநத்தாலே
யிறாய்க்கைக் குறுப்பாய்க் கொண்டு யாதொருபடி போகவிரோதியாகா நிற்கும்.
அப்படியே, போக திசையில் அவனுக்கு எதிர் விழிகொடாதே அசித்துப் போலே
கிடக்கைக் குறுப்பான கேவல பாரதந்தர்யமும் எதிர்விழி ஸாபேசுஷானான
வீச்வரனுடைய போகத்துக்கு மிடறுபடியா மென்றபடி.

விளக்கம் - "புண்யம்" என்பது மேலே உள்ள சூர்ணைகளில் "நன்மை" என்ற பதம்
மூலம் கூறப்பட்ட அடிமைத்தன்மை ஆகும். அத்தகைய சேஷத்வம் என்பது
தன்னுடைய தாழ்வை நினைத்தபடி உள்ளதால், ஸர்வேச்வரனின் போகத்திற்குத்
தடையாக இருக்கும். இது போன்று ஸர்வேச்வரன் நம்மைக் கிட்டும்போது, நாம்
அவனுடைய எண்ணத்திற்கு ஏற்றபடி செயல்கள் ஏதும் செய்யாமல், அறிவற்ற
பொருள் போன்று நிற்பதான பாரதந்தர்யம் என்பது - நம்மிடம் இருந்து

ஈடுபாட்டுடன் கூடிய செயல்களை விரும்புகின்ற ஸர்வேச்வரனின் இன்பத்திற்குத் தடையே ஆகிறது.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, (புண்யம்) என்கிறது - ஸத்கர்மத்தையாய், அது யாதொருபடி பாபத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமா யிருக்கச்செய்தே பகவத் ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமாகா நிற்கும். அப்படியே, இறாய்க்கைக் குறுப்பான சேஷத்வத்திற்காட்டில் அசித்துப்போலே எதிர்தலையிட்டது வழக்காயிருக்கைக் குறுப்பாகையாலே வ்யாவ்ருத்தமான பாரதந்தர்யம் எதிர்விழி கொடுக்கைக் குறுப்பல்லாமையாலே பரனுடைய வநுபவத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமா மென்னவுமாம். இத்தாலே - கேவல சேஷத்வமும் கேவல பாரதந்தர்யமும் ஓரோராகாரங்களாலே போகவிரோதியாகா நிற்கும்; பாரதந்தர்யத்தோடே கூடின சேஷத்வமே உத்தேச்யமென்கை.

விளக்கம் - அல்லது "புண்யம்" என்பதை சேஷத்வம் என்று பொருள் கொள்ளாமல், நல்வினை என்று பொருள் கொள்ளலாம். இவ்விதம் பொருள் கொண்டால், அத்தகைய நற்செயல்கள் என்பது பாவங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக உள்ளபோதிலும், ஸர்வேச்வரனை அடையத் தடையாகவே இருப்பதாகும். இது போன்று சேஷத்வம் என்பதைக் காட்டிலும், அறிவற்ற பொருள் போன்று தன்னை எடுப்பவர் எண்ணப்படி அப்படியே செயல் புரிவது என்ற பாரதந்தர்யம் வேறுபட்டதாக உள்ளபோதிலும், அவனுக்குத் தகுந்த செயல்களைச் செய்தபடி இருத்தல் என்ற நிலை இல்லாத காரணத்தினால், ஸர்வேச்வரனுடைய அனுபவத்திற்குத் தடையே ஆகும் என்றும் பொருள் உரைக்கலாம். இதனால் சேஷத்வம் மற்றும் பாரதந்தர்யம் ஆகிய இரண்டும் தனித்தனியாக உள்ளபோது அவற்றின் தனித்தன்மைகள் காரணமாக ஸர்வேச்வரனின் இன்பத்திற்குத் தடையே ஆகின்றன. ஆகவே பாரதந்தர்யத்துடன் கூடிய சேஷத்வமே மிகவும் சிறந்தது என்கிறார்.

164. குணம்போலே தோஷ நிவ்ருத்தி.

அவதாரிகை - இப்படி உபேய தசையில் சேஷத்வ பாரதந்தர்யங்கள் பராநுபவத்துக்கு விலக்காம்படியை அருளிச்செய்த அநந்தரம் ப்ராப்தி தசையில் இவனுடைய நிர்பந்த மூலமாகவுண்டான தோஷ நிவ்ருத்தி பராநுபவத்துக்கு விலக்காம்படியை யருளிச் செய்கிறார் (குணம்போலே தோஷ நிவ்ருத்தி) என்று.

விளக்கம் - இப்படியாக உபேயநிலையில் சேஷத்வம் என்பதும், பாரதந்தர்யம் என்பதும் ஸர்வேச்வரனின் அனுபவத்திற்குத் தடையாக உள்ளதை அருளிச்செய்தார். அடுத்து ஸர்வேச்வரனை அடையக்கூடிய நிலையில், ஸர்வேச்வரனின் நிர்பந்தம் காரணமாகவே ஏற்பட்ட இந்த சரீரத்தின் தொடர்பை விலக்குதல் என்பதும் ஸர்வேச்வரனின் அனுபவத்தை விலக்கக் காரணம் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (குணம்) என்கிறது, கீழ் விரோதியாகச் சொன்ன சேஷத்வம் பாரதந்தர்யங்களிரண்டையும். இவைதான் ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்க குணமாயிற்றே யிருப்பது. இதுபோலே (தோஷ நிவ்ருத்தி) என்றது - இவ்வாத்மகுண த்வயமும் கீழ்ச்சொன்னபடியே யாதொருபடி பராநுபவத்துக்கு விலக்காகிறது, அப்படியே, இவன் நிர்பந்தித்துப் பண்ணுவித்துக் கொள்ளுகிற ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாகிற தோஷத்தினுடைய நிவ்ருத்தியும், சரமசரீரமாகையாலே இத்தோடே சிறிது தான் வைத்தநுபவிக்க விச்சிக்கிற வவனுடைய வநுபவத்துக்கு விலக்காமென்கை. (குணம்போலே) என்று - பாரதந்தர்யமொன்றையும் த்ருஷ்டாந்திக்கிற தாகவுமாம்.

விளக்கம் - “குணம்” என்ற பதம் மூலம் கடந்த சூர்ணைகளில் கூறிய சேஷத்வம் மற்றும் பாரதந்தர்யம் ஆகியவை கூறப்பட்டது. இவை இரண்டுமே ஆத்மாவின் அந்தரங்கத் தன்மைகள் ஆகும். “தோஷநிவ்ருத்தி” என்றால் “ஆத்ம குணங்களாக உள்ள இவை இரண்டும், மேலே கூறியபடி எவ்விதம் ஸர்வேச்வரனுடைய அனுபவத்திற்குத் தடையாக உள்ளனவோ அது போன்று, ஸர்வேச்வரன் நிர்பந்தித்து ஏற்படுத்தும் சரீர ஸம்பந்தம் என்ற தோஷத்தின் நீக்குதலும் தடையே ஆகும்” - என்பதாகும். அதாவது சேதநன் ஒருவனுக்கு இந்தச் சரீரம் இறுதியாக உள்ளதால், இந்தச் சரீரத்துடன் இவனைச் சிலகாலம் இந்த உலகில் வைத்து அனுபவிக்க விரும்புகின்ற ஸர்வேச்வரனின் விருப்பத்திற்குத் தடையாகிறது என்றபடி பொருள் கொள்ளவேண்டும். அல்லது “குணம்போலே” என்பதற்குப் பாரதந்தர்யம் மட்டுமே எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது என்றும் கொள்ளலாம் (அதாவது ஸர்வேச்வரன் நம்மை இந்தச் சரீரத்துடன் சிலகாலம் இந்த உலகில் வைத்து, நம்மை அனுபவிக்க விரும்பும்போது, “இந்தச் சரீரம் நீங்கவேண்டும்” என்று எண்ணுவது அவனது அனுபவத்திற்குத் தடை என்கிறார்).

165. ஆபரணம் அநபிமதமாய் அழுக்கு அபிமதமாயிரா நின்றதிநே.

அவதாரிகை - தோஷநிவ்ருத்தியிலாத்ம் ஸ்வரூபம் அத்யந்த பரிசுத்தமாய் போக்யமாயிருக்குமத்தனை யன்றோ, ஆனபின்பு தோஷநிவ்ருத்தி அநபிமதமாய் தோஷமபிமதமாயிருக்கக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆபரணம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்தச் சரீரத்தின் தொடர்பு என்பது விலகிய பின்னரே ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்பது மிகவும் தூய்மையானதாக, அனுபவிக்க இனிமையான ஒன்றாக இருக்கும் அல்லவோ? இப்படி உள்ளபோது, சரீரத்தின் தொடர்பு விலக்குதல் என்பது விருப்பம் அற்றதாய், தோஷங்களுடன் கூடிய இந்தச் சரீரம் என்பது விருப்பத்திற்கு உரியதாய் எவ்விதம் இருக்கும்? இந்தக் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது லோகத்தில் விஷய ப்ரவணராயிருப்பார்க்கு, அபிமத விஷயத்தினுடைய ஒளஜ்ஜ்வல்ய ஹேதுவான ஆபரணம் அநபிமதமாய், அநெளஜ்ஜ்வல்ய ஹேதுவான அழுக்கு அபிமதமாயிரா நின்றதிநே என்கை.

விளக்கம் - இந்த உலகத்தில் ஸர்வேச்வரன் தவிர மற்ற அனைத்து விஷயங்களின் மீதும் பற்றுடன் உள்ள ஒருவனுக்குத் தான் விரும்பும் பெண் ஒருவளது சரீரத்திற்கு அழகு சேர்க்கின்ற ஆபரணங்களைப் பிடிக்காமல் இருக்கும்; மாறாக அவளது அழுக்கான சரீரம் என்பது மிகவும் விரும்பப்படுவதாக இருக்கும், அதாவது அழகு இல்லாத நிலைக்குக் காரணமாக உள்ள அழுக்கானது விரும்பப்படுவதாக இருக்கும்.

166. "ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம்" என்கிற வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

அவதாரிகை - இதுதான் லௌகிகத்தி லன்றிக்கே பிராட்டி திறத்தில் அவன் றனக்குமிப்படி யிருந்தமைக்கு ஸூசகமான வார்த்தையை ஸ்மரிப்பிக்கிறார்மேல் (ஸ்நாநம் என்று தொடங்கி).

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட விஷயமானது உலகில் உள்ள சாதாரண மக்களுக்கு மட்டும் அல்ல, சீதை விஷயத்தில் இராமனுக்கும் இருந்தது என்பதைச் சூசகமாக உணர்த்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பிராட்டி திருமஞ்சனம் செய்து வந்தது பெருமாளுக்கு ரோஷஜநகம் என்னுமத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிற "தீபோ நேத்ராதுரஸ்யேவ ப்ரதிகூலாஸி மே த்வம்" என்கிற வார்த்தையை இவ்வர்த்தத்துக்குடலாம் ஸ்மரிப்பதென்கை. "ஸபங்கா மநலங்காரம்" இத்யாதிப்படியே, பத்து மாஸம் திருமஞ்ஜநம் பண்ணாமலமுக்கடைந்திருந்த வடிவைக்காண வாசைப்பட்டிருந்தவர்க்கு, இவள் திருமஞ்ஜநம் பண்ணிவந்தவிது ரோஷஜநகமாகச் சொல்லவேண்டாவிதே. ஆனால், "தீர்க்கமுஷ்ணம் விநிச்வஸ்ய மேதிநீவமவலோகயந், உவாச மேகஸங்காசம் விபீஷண முபஸ்திதம்; திவ்யாங்கராகாம் வைதேஹீம் திவ்யாபரண பூஷிதாம், இஹஸீதாம் சிரஸ்ஸநாதா முபஸ்தாபய மாசிரம்" என்று இவர்தாமேயன்றோ திருமஞ்ஜநம் பண்ணியலங்கரித்துக் கொண்டு வரும்படி ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப் பார்த்தருளிச் செய்தது; இப்படி இருக்கச்செய்தே பின்னை ரோஷம் ஜநிப்பானென்னென்னில்; நாம் நல்வார்த்தை சொல்லிவிடக்கடவோம், தானே யறியாளோ என்று சொல்லிவிட்டாரித்தனை போக்கி, அது ஸஹ்ருதமாகச் சொன்ன வார்த்தையல்ல, அல்லாதபோது ருஷ்டராகக் கூடாதிதே. அவன் தான், "அஸ்நாதா த்ரஷ்டுமிச்சாமி பர்த்தாரம் ராசுஷஸாதிப" என்றிருக்கச்செய்தே, "யாதாஹ ராமோ பர்த்தா தே ததா தத் கர்த்து மர்ஹஸி" என்று ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வன் நிர்பந்தித்துச் சொன்ன பின்பன்றோ திருமஞ்ஜநம் பண்ணிற்றென்னில்? அவன் பெருமாள் திருவுள்ளக் கருத்தை யறியாதே, அருளிச்செய்த வார்த்தையைக் கொண்டு சொன்னானித்தனையிதே. எல்லாஞ் செய்தாலும், பத்துமாஸம் ராவண பவந்திலேயிருந்த விவள் சிறையிருந்த வேஷத்தோடே சென்று காணுமித்தனையல்லது, திருமஞ்ஜனம் பண்ணேன் என்றிருக்கவேணுமிதே; அது செய்யாதே, சடக்கென திருமஞ்ஜனம் பண்ணி வந்தாளிதே; அது, அவ்விருப்புக்காண வாசைப்பட்டவர்க்கு ரோஷ ஹேதுவாய்த்து. ஆகையாலே (ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம்) என்னக் குறையில்லை.

விளக்கம் - சீதை இராவணனின் சிறை வாசத்திற்குப் பின்னர் இராமனைக் காண வந்தபோது நீராடிவிட்டு வந்தாள். இப்படியாக வந்தது இராமனுக்கு மிகுந்த சீற்றத்தை உண்டாக்கியது. இதனை உணர்ந்துகின்ற இராமாயணம்

யுத்தகாண்டம் (115-17) - தீபோ நேத்ராதுரஸ்யேவ ப்ரதிகூலாஸி மே த்வம் - சீதையே! கண்களில் நோய் உள்ள ஒருவனுக்கு விளக்கானது எத்தனை வெறுப்பை உண்டாக்குமோ அது போன்று நீ இப்போது உள்ளாய் - என்ற இராமனின் சொற்கள், கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டதை விளக்குவதாக உள்ளன. இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (15-21) - ஸபங்கா மநலங்காரம் - அலங்காரம் இல்லாமலும், அழுக்கு படிந்தபடியும் இருந்த சீதை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பத்து மாதங்கள் நீராடாமல் இருந்த சீதையின் அழுக்கான வடிவழகைக் காண வேண்டும் என்ற ஆசையுடன் இராமன் இருந்தான். அப்போது இவள் நீராடிவிட்டு வந்த நிலை என்பது சீற்றத்திற்குக் காரணமாக இருந்தது என்பதைக் கூறவும் வேண்டுமோ? இங்கு ஒரு சந்தேகம் எழலாம். கீழே உள்ள இராமாயண வரிகள் காண்க:

- யுத்தகாண்டம் (114-6) - தீர்க்கமுஷ்ணம் விநிச்வஸ்ய மேதிநீவமவலோகயந், உவாச மேகஸங்காசம் விபீஷண முபஸ்திதம் - இராமன் தனது அருகில் நின்றிருந்த மேகம் போன்ற நிறம் கொண்ட விபீஷணனிடம் மிகவும் தீர்க்கமாகவும், பூமியைப் பார்த்தபடியும், பெருமூச்சு விட்டபடியும் பின்வருமாறு உரைத்தான் (இங்கு - தீர்க்கமபிநிச்வஸ்ய - என்று சில இராமாயண ப்ரதிகளில் உள்ளது).
- யுத்தகாண்டம் (114-7) - திவ்யாங்கராகாம் வைதேஹீம் திவ்யாபரண பூஷிதாம், இஹஸீதாம் சிரஸ்ஸநாதா முபஸ்தாபய மாசிரம் - நீராடியவளாகவும், நறுமணத்துடன் கூடிய சந்தனம் பூசப்பட்டவளாகவும், திவ்யமான ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாகவும் விதேக தேசத்து அரசனின் புத்திரியான சீதையை இங்கு தாமதிக்காமல் அழைத்து வருவாயாக.

அதாவது மேலே உள்ள வரிகளின்படி, இராமன் தானாகவே அல்லவோ சீதையை நீராடி அலங்காரம் செய்துகொண்டு வரும்படி விபீஷணன் மூலமாக உரைத்தான்? இப்படி உள்ளபோது, சீதை நீராடி வந்தவுடன் சீற்றம் அடைந்தது எவ்விதம் ந்யாயம் ஆகும்? ஏன் சீற்றம் அடைந்தான்? இதற்குச் சமாதானம் அருளிச்செய்கிறார். அதாவது இராமனின் எண்ணம், “நாம் அவளை இவ்விதம் நீராடி அலங்கரித்துக்கொண்டு வரும்படி உரைத்துவிடுவோம். ஆனால் என்னுடைய மன ஓட்டம் எப்படிப்பட்டது என்று அவள் அறிவாள்”, என்பதாகும். ஆக இராமன் விபீஷணனிடம் உரைத்தது ஆழ்மனதில் இருந்து வெளிப்பட்டது

அல்ல; எனவே சீற்றம் அடைந்தான். இவ்விதம் கொள்ளவில்லை என்றால் சீற்றத்துடன் கூடியவனாக இருந்த நிலை பொருந்தாது அல்லவோ? அடுத்து இராமனின் எண்ணத்தைச் சீதை புரிந்துகொண்டாளா என்று சந்தேகத்திற்கு விடை அளிக்கிறார். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - அஸ்நாதா த்ரஷ்டுமிச்சாமி பர்த்தாரம் ராசஷஸாதிப - சீதை விபீஷணனிடம், “அரக்கர்களின் தலைவனே! நான் நீராடாமல் உள்ள நிலையிலேயே இராமனைக் காண விரும்புகிறேன்”, என்றாள். இதனைக் கேட்ட விபீஷணன், “இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - யாதாஹ ராமோ பர்த்தா தே ததா தத் கர்த்து மர்ஹஸி - உனது நாயகனான இராமன் உன்னை என்ன செய்யச் சொல்கிறானோ அதன்படி நீ செய்யக் கடமைப்பட்டுள்ளாய்”, என்று உரைத்தான். ஆக இராமன் கூறியதைக் கேட்ட விபீஷணன் இராமனின் சொற்கள் அளவில் கேட்டு வந்தானே தவிர, இராமனின் திருவுள்ளத்தைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. இவன் வந்து இவ்விதம் நிர்பந்தம் செய்த காரணத்தினால் அல்லவோ சீதை நீராடினாள்? என்ன சமாதானம் உரைத்தாலும், சீதை பத்து மாதங்கள் இராவணனின் சிறையில் இருந்தாள். அப்போது அந்தச் சிறை வாசத்தின் பின்னர் அதே சிறைக்கோலத்துடன் அல்லவோ இராமனைச் சென்று கண்டிருக்க வேண்டும்? “நீராடமாட்டேன்” என்று உறுதிபட இருந்திருக்கவேண்டும். அதனை விடுத்து, விபீஷணன் உரைத்தவுடன் சட்டென்று நீராடினாள் அல்லவா? இதுவே சிறையிருந்த கோலத்துடன் காண்பதற்கு விருப்பத்துடன் வந்த இராமனுக்குச் சீற்றம் உண்டாகக் காரணம் ஆகிவிட்டது. எனவே “ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம்” என்பதில் எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே (ஸ்நாநம் நோஷஜநக மென்கிற வார்த்தையாவது) - ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் திருமஞ்ஜநம் செய்தருளச் சொன்னபோது பெருமாள் திருவுள்ளத்தை யறியுமவளாகையாலே, “அவர்க்கிது அநபிமதமாகையாலே ரோஷ ஜநகமாய் வந்துமுடியும்” என்று நினைத்து, “அஸ்நாதா த்ரஷ்டுமிச்சாமி பர்த்தாரம் ராசஷஸாதிப” என்று பிராட்டியருளிச் செய்த வார்த்தையாகவுமாம். ரோஷஜநக மென்னுமத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிற வார்த்தையென்று கீழ்சொன்ன ந்யாயமிங்கு மொக்கும்.

விளக்கம் - அல்லது “ஸ்நாநம் நோஷஜநகம்” என்பதற்கு வேறு பொருள் உரைக்கலாம். விபீஷணன் வந்து நீராடும்படி உரைத்தபோது, இராமனின் திருவுள்ளம் என்ன என்பதை சீதை அறிந்தவள் என்பதாலும், இந்தச் செயல்

இராமனுக்கு விருப்பம் அல்லாத ஒன்று என்பதாலும், இந்தச் செயலானது இராமனின் சீற்றத்திற்குக் காரணமாகிவிடும் என்று எண்ணினாள். ஆகவே யுத்தகாண்டம் - அஸ்நாதா த்ரஷ்டுமிச்சாமி பர்த்தாரம் ராக்ஷஸாதிப - அரக்கர்களின் தலைவனே! நான் நீராடாமல் உள்ள இந்த நிலையையே என்று கணவனான இராமனுக்குக் காண்பிக்க விரும்புகிறேன் - என்று கூறியதாகக் கொள்ளலாம்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 64)

1-4-9 நாடாத மலர்நாடி நாடோறும் நாரணன்றன்

வாடாத மலரடிக் கீழ் வைக்கவே வகுக்கின்று

வீடாடி வீற்றிருத்தல் வினையற்ற தென்செய்வதோ

ஊடாடு பனிவாடா யுரைத்தீரா யெனதுடலே.

பொருள் - அவருக்கும் எனக்கும் நடுவில் ஆடியபடி உள்ள குளிர்ந்த வாடைக்காற்றே! தேடிப்பிடிப்பதற்கு மிகவும் அரியதாக உள்ள மலர்களைக் கொண்டு வந்து, அன்றாடம் ஸ்ரீமந்நாராயணனின் அழகான வாட்டம் இல்லாதபடி எப்போதும் மலர்ந்துள்ள திருவடிகளில் வைத்து வணங்குவதற்காக மட்டுமே அவன் இந்த உலகில் உள்ள உயிர்களைப் படைத்தான். இப்படி உள்ளபோது அவனைப் பிரிந்து தனியாக வாழ்வதாக எண்ணிக் கொண்டு, நல்வினை அற்றதான செயல்களைச் செய்வதன் மூலம் என்ன பலன் கிட்டும்? இதனை நீ (காற்றிடம் கூறுகிறார்) அவனிடம் சென்று உரைப்பாயாக. அவனிடமிருந்து எந்த விடையும் வரவில்லை என்றால், எனது சரீரத்தைப் பிளப்பதற்கு நீ வருவாயாக.

அவதாரிகை - “சாயலோடு மணி மாமை தளர்ந்தேன் நான்” என்று இருக்கிற ஸமயத்திலே ஒரு வாடை வந்து உடம்பிலே பட்டது; இதினுடைய தோற்றவிருந்தபடியாலே வெறுமனென்று; மஹராஜருடைய மிடற்றோசையில் தெளிவைக் கேட்டுத் தாரை, “பூர்வக்ஷணத்திலே வாலி கையாலே நெருக்குண்டு போனவர், இப்போது இப்படி தெளிந்து வந்து அறை கூறுகிற இது வெறுமனல்ல; இதுக்கு ஓர் அடி உண்டு” என்றாற்போலே, இவளும் “இவ்வாடைக்கு ஓர் அடி உண்டாக வேணும்” என்று பார்த்து, “ராஜாக்கள் ராஜத்ரோஹம் செய்தவர்களை

நலிகைக்கு வேற்காரரை வரவிடுமாபோலே நம்மை நலிகைக்காக ஸர்வேச்வரன் இவ்வாடையை வரவிட்டானாகவேணும்” என்று பார்த்து, வேற்காரர் கொடுபோய் நலியப்புக்கவாறே “நிதியுண்டு” என்பாரைப்போலே, நான் சொல்லுகிற வார்த்தையை நீ அங்கே சென்று அறிவித்தால், “அத்தலையால் வரும் நன்மை வேண்டா” என்று இருந்தானாகில், அவச்யம் வந்து என்னை முடிக்கவேணும் என்று அவ்வாடையை இரக்கிறாள்.

விளக்கம் - “சாயலோடு மணி மாமை தளர்ந்தேன் நான்” என்று கூறியபடி, தளர்ச்சியுடன் இருத்தபோதே இவள் மீது வாடைக்காற்று வந்து பட்டது. அந்தக் காற்றானது சாதாரண ஒன்றாக இவளுக்குத் தோன்றவில்லை, அதற்கு ஈச்வர ஸம்பந்தம் உண்டு என்றே எண்ணினாள். எப்படி என்பதைக் ஓர் உதாரணத்தால் காட்டுகிறார். இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (15-11) - த்வயா தஸ்ய நிரஸ்தஸ்ய பீடிதஸ்ய விசேஷத: இஹைத்ய புநராஹ்வாநம் சங்காம் ஜநயதீவ மே - வாலியிடம் தாரை, “உங்களால் தோற்கடிக்கப்பட்டு ஓடிய சுகீவன், மீண்டும் வந்து யுத்தம் செய்ய அழைக்கிறான் என்றால், இதில் ஏதோ மர்மம் உள்ளதாக என் மனதில் தோன்றுகிறது”, என்றாள் - என்ற ச்லோகத்தின் கருத்தை இங்கு கூறுகிறார். சுகீவனின் பலமான அறைகூவலில் உள்ள தொனியினைக் கேட்ட தாரை, “முன்பு வாலியின் கையால் அடிப்பட்டுச் சென்றவன், இப்போது இவ்விதம் மிகவும் தெளிவாக அறைகூவல் விடுப்பது என்பது வெறும் செயலாகத் தோன்றவில்லை. இதன் பின்னர் ஏதோ உள்ளது”, என்றாள். இதே போன்று இவளும், “இந்த வாடைக்காற்று வீசுவதன் பின்னால் ஏதோ உள்ளது, ஈச்வரனே இந்தக் காற்று வீசவேண்டும் என்று ஸங்கல்பித்தான் போன்று உள்ளது. ராஜதுரோகம் செய்தவர்களை துன்புறுத்துவதற்கு அரசர்கள் தங்களது ஈட்டி ஏந்திய காவலர்களை அனுப்புவது போன்று, என்னைத் துன்புறுத்த இந்தக் காற்றை ஈச்வரன் அனுப்பினான் போலும்,” என்றாள். அவ்விதம் வரும் காவலர்களிடம், “இதோ என்னிடம் செல்வம் உள்ளது, இதனை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்”, என்று அவர்களைத் தாழவைக்க எண்ணுவது போன்று இவளும் காற்றிடம், “நான் கூறுவதை அவனிடம் உரைப்பாயாக”, என்றாள். “செல்வம் உள்ளது” என்று கூறுபவர்கள் போன்று இவள் இரு பயன்களை உரைக்கிறாள் - தூயமலர்களைத் திருவடியில் இடுதல் அல்லது சரீரத்தை அறுத்தல் - என்பதாகும். இதனைச் சென்று அவனிடம் உரைத்த பின்னரும், “அவளால் எந்த நன்மையும் நமக்கு இல்லை”,

என்று அவன் இருந்தான் என்றால், மீண்டும் நீ அவசியம் என்னிடம் வந்து, எனது உயிரைப் பறிப்பாயாக என்று வேண்டுகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (நாடாத மலர் நாடி) “ஆத்ம புஷ்பத்தைச் சொல்லுகிறது” என்பாரும் உண்டு. அங்ஙனன்றிக்கே, ஜீயர் “எண்டிசையுமுள்ள பூக்கொண்டு” என்கிறபடியே, தேட அரிய புஷ்பங்கள் எல்லாம் தேடி - என்று அருளிச்செய்வர். இதுதான் ஒருநாள் தேடி விடுகையன்றிக்கே, (நாடோறும்) விச்சேதியாதபடி. கிஞ்சித்கரித்து ஸ்வரூபம் பெறும் வஸ்துவுக்கு விச்சேதம் ஸ்வரூபஹாநியிறே. (நாரணன்) நித்யபரிசர்யை பண்ண வேண்டும்படி ஸர்வஸ்வாமியானவன். (வாடாத மலரடிக் கீழ்) செவ்விமாறாத பூப்போலேயிருக்கிற திருவடிகளின் கீழே. ஸ்வரூபஹாநியானாலும் விடவொண்ணாதபடி நிரதிசய போக்யமுமான திருவடிகள். (வைக்கவே) சேர்க்கவே. (வகுக்கின்ற) உண்டாக்கிற்று. “ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய” போலே. இப்படி வகுத்ததுமாய், ஸுலபமுமாய், நிரதிசய போக்யமுமான திருவடிகளிலே ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் பண்ணவாயிற்று இத்தையுண்டாகிற்று. சேஷபூதனுக்கு கிஞ்சித்கரித்து ஸ்வரூப ஸித்தியானாற்போலே சேஷிக்கும் கிஞ்சித்கரிப்பித்துக்கொண்டிறே ஸ்வரூபஸித்தி. இப்படியிருக்க, (வீடாடி வீற்றிருத்தல் வினையற்றதென் செய்வதோ) வீடென்று - விடுகை. அதாவது - விசிலேஷிக்கை. ஆடுகை - அவகாஹிக்கை. வீற்றிருக்கையாவது - விசிலேஷத்திலே மூர்த்தாபிஷித்தையாயிருக்கை. வினையறுகையாவது - நல்வினையறுகை.

விளக்கம் - (நாடாத மலர் நாடி) - “நாடாத” என்றால் தேடினாலும் எளிதில் கிட்டாத என்று பொருள். மலர் என்றால் எவ்விதமாகவாவது தேடிக் கண்டுபிடித்து விட இயலும், ஆகவே தேடினாலும் எளிதாகக் கிட்டாத ஆத்மபுஷ்பம் என்பது கூறப்படுகிறது. ஆத்மாவை மலர் என்பது எப்படி? ஈச்வரனுக்கு மலர்களைச் சமர்ப்பிப்பது போன்று ஆத்மாவைத் திருத்தி அவனிடம் சேர்ப்பதால் அவன் உகப்படைவதாகக் கூறினார். இங்கு ஸர்வேச்வரன் உகப்படைகிறான் என்பதைக் கீழே உள்ள ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை ச்லோகங்கள் மூலம் அவனே உரைப்பதைக் காண்க (இந்தக் கீதை வரிகள் ஈட்டில் இல்லை, இவை ஈட்டிற்கான அரும்பத உரையிலிருந்து எடுக்கப்பட்டன):

- (18-68) - ய இதம் பரமம் குஹ்யம் மத்பக்தேஷ்வபிதாஸ்யதி பக்திம் மயி பராம் க்ருத்வா மாமேவைஷ்யத்ய ஸம்சய: - இத்தகைய உயர்ந்த ரஹஸ்யத்தை எனது பக்தர்களிடம் நான் உரைப்பேன். என்னிடம் உயர்ந்த பக்தி கொண்டவன் என்னையே அடைவான் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.
- (18-69) - ந ச தஸ்மாந் மநுஷ்யேஷு கச்சிந்மே ப்ரியக்ருத்தம்: பவிதா ந ச மே தஸ்மாதநய: ப்ரியதரோ புவி: - மனிதர்களில் அவனைக் காட்டிலும் எனக்கு இனிமையாக உள்ளவன் யாரும் இல்லை. அவனைவிட எனக்கு உகந்தவர்கள் வேறு யாரும் இல்லை.

ஸ்வாமி நஞ்ஜீயர் இங்கு திருவாய்மொழி (4-7-8) - எண்டிசையுமுள்ள பூக்கொண்டு - என்று உரைத்தபடி தேடுவதற்கு அரியதாக மலர்கள் அனைத்தையும் தேடி - என்று அருளிச்செய்வார். இது ஒருநாள் மட்டுமே தேடி, அடுத்த நாளில் இருந்து விடக்கூடியது அல்ல, (நாடோறும்) - அன்றாடம் செய்யப்படவேண்டும் - என்கிறார், இடைவிடாதபடி என்கிறார். மிகவும் அரும்பாடுபட்டு தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்த இந்த ஆத்மாவிற்கு, சற்று இடைவெளி இருந்தாலும் ஸ்வரூபத்திற்கு இழுக்கு ஆகும். (நாரணன்) - இப்படிப்பட்ட ஆத்மஸ்வரூபம் இருக்கும் விதம்தான் எப்படி என்ற கேள்விக்கு பதில் அளிக்கிறார். அன்றாடம் கைங்கர்யம் செய்யும்படியாக, அனைத்திற்கும் ஸ்வாமியாக உள்ளவன். (வாடாத மலரடக்கீழ்) - அழகும் மலர்ச்சியும் சற்றும் மாறாத மலர்கள் போன்றுள்ள அவனது திருவடிகளின் கீழே. ஸ்வரூபத்திற்கு இழுக்கு ஏற்பட்டாலும், விட இயலாத எல்லையற்ற இன்பம் சூழ்ந்த திருவடிகள். (வைக்கவே) - சேர்ப்பதற்காகவே. (வகுக்கின்று) - உண்டாக்கிற்று. இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (40-5) - ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய - சுமித்திரை லக்ஷ்மணனிடம், "நீ இராமனுடன் கானகத்தில் வசிக்கவே வந்தாய்", என்று கூறுவது போன்று, நாம் சென்று சேர்வதற்காகவே உள்ள திருவடிகள். அனைத்துவிதமான கைங்கர்யம் செய்வதால் சேதநன் ஒருவனுக்கு ஸ்வரூபலாபம் கிட்டுவது போன்று, ஸர்வேச்வரனுக்கும் ஸ்வரூபலாபம் கிட்டுகிறது. இப்படி உள்ளபோது, (வீடாடி வீற்றிருத்தல் வினையற்றதென் செய்வதோ) - வீடென்று = விடுதல் அல்லது பிரிதல். ஆடுகை = மூழ்கியபடி இருத்தல். வீற்றிருக்கை = அவனைப் பிரிந்து முடிசூடியிருத்தல். வினைஅறுகை = நல்வினை அழிதல்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி பாக்யஹாநியால் விச்லேஷத்திலே அபிசேஷகம் பண்ணித் தம்மைப் பிரிந்திருக்கிற இப்பொல்லாத இருப்புண்டு, இது என் செய்யக்கடவதோ? என்னுதல்; அன்றிக்கே, தம்மையும் பிரிந்து, தம்மோடு ஒரு ஸம்பந்தத்தையிட்டு பந்துக்களும் கைவிட, அவர்களையும் விட்டு, வேறுபட்டிருக்கிற இவ்வஸ்து, என்செய்யக் கடவதோ? என்னுதல். “எமராலும் பழிப்புண்டிங்கென்? தம்மாலிழிப்புண்டு” என்னக் கடவதிறே. (ஊடாடு பனி வாடாய்) வேற்காரர் அங்குத்தை வார்த்தையை இங்கே சொல்லி, இங்குத்தை வார்த்தையை அங்கே சொல்லித் திரியுமாபோலே, அங்கோடு இங்கோடாய்த் திரியாநின்றதாயிற்று. ஊடென்று - உள்ளாய், ஆடுகை - ஸஞ்சரிக்கையாய், அங்கே அந்தரங்கமாக ஸஞ்சரிக்கை. அன்றிக்கே, ஸம்ச்லேஷ ஸமயத்திலே கிட்டி வர்த்தித்துப்போந்த நீ என்னுதல். (உரைத்து) “நித்யகைங்கர்யத்துக்கு இட்டுப்பிறந்த வஸ்து இப்படியிருக்கக்கடவதோ?” என்று அறிவித்தால் “அத்தலையால் வரும் கைங்கர்யமும் நமக்கு வேண்டா” என்றிருந்தானாகில், அவச்யம் வந்து அவனோட்டைப் பிரிவுக்குச் சிளையாத என் உடலை முடித்துவிடவேணும் - என்று காலைப் பிடித்து வேண்டிக்கொள்ளுகிறாள்.

விளக்கம் - இப்படியாக நல்வினை இல்லாத காரணத்தினால், பிரிவில் மூழ்கியபடி, பிரிந்திருக்கிற இருப்பு என உண்டு, இது பிரிவை முடிக்குமோ அல்லது உயிரை முடிக்குமோ? அல்லது வேறு பொருள் உரைக்கலாம் - தன்னையும் பிரிந்து, தன்னுடன் ஒரு ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ள உறவினர்களும் கைவிட, அவர்களையும் விட்டுப்பிரிந்து நிற்கும் உயிர் என்ன கதியாகுமோ? திருவாய்மொழி (9-7-2) - எமராலும் பழிப்புண்டிங்கென்? தம்மாலிழிப்புண்டு - என்று இவரே கூற உள்ளார். (ஊடாடு பனி வாடாய்) - அரசனின் காவல்காரர்கள், அரசன் கூறியதை இங்கு வந்து உரைத்து, இங்கு உள்ளவர்கள் கூறுவதை அரசனிடம் சென்று கூறுவது போன்று, நீயும் அங்கும் இங்குமாகச் செல்வாய். ஆடுகை என்பதை ஸஞ்சாரம் செய்தல் என்று பொருள் கொண்டு, “அங்கு அந்தரங்கமாக நீ ஸஞ்சரிப்பாய்”, எனலாம். அல்லது “அவனுடன் கூடியிருந்த காலத்தில் என்னை அடைந்து ஸஞ்சரித்த நீ”, என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (உரைத்து) - நீ அவனிடம் சென்று, “உன்னுடைய நித்யமான கைங்கர்யத்திற்காக உண்டான அவனது ஆத்மா இவ்விதம் தவித்தபடி இருப்பது சரியா, தவிக்க வைப்பது சரியா?”, என்று கேட்பாய். இதற்கு அவன் உன்னிடம், “அந்த ஆத்மாவால் வருகின்ற

கைங்கர்யங்கள் நமக்குத் தேவையில்லை", என்று உரைத்தான் என்றால், நீ வேகமாக என்னிடம் வந்து, அவனுடைய பிரிவை அடைந்த பின்னரும் சலிக்காமல் உள்ள எனது உடலை முடித்து விடுவாயாக - என்று வாடைக்காற்றின் காலைப்பிடித்து வேண்டி நிற்கிறாள்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 27)

24. இயல்வாயினவஞ்சநோய் கொண்டுலாவும், ஒரோகுடங்கைக்
கயல்பாய்வனபெருநீர்க்கண்கள் தம்மொடும், குன்றமொன்றால்
புயல்வாயின நிரைகாத்த புள்ளூர்திகள்னருந்துழாய்க்
கொயல்வாய்மலர்மேல், மனத்தொடென்னாங் கொலெங்கோலவளைக்கே.

பொருள் - இயற்கையாகவே ஏற்படக்கூடியதும், மற்றவர்களால் அறிய இயலாதபடி உள்ளதும் ஆகிய காதல் என்னும் நோய் காரணமாக அங்கும்இங்கும் அலைபாய்ந்தபடியே உள்ளன; ஒவ்வொன்றும் ஒரு உள்ளங்கை அளவு கொண்டதுமாக உள்ளன; நீரில் மீன்கள் பாய்வது போன்று உள்ளன; மிகுந்த கண்ணீரை நிரப்பியபடி உள்ளன. இப்படிப்பட்ட கண்களுடன் கூடியவளாக உள்ளவளும்; முன்பு ஒரு காலத்தில் கோவர்த்தன மலையைக் கொண்டு, மழையிலிருந்து தனது இனமான பசுக்கூட்டங்களையும் ஆயர்களையும் காத்தவனும், கருடனை வழிநடத்துபவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனின் தேன் நிறைந்த துளசியின் மலர் கொண்டு கட்டப்பட்ட மாலை மீது மனதை வைத்தவளும் ஆகிய எனது மகளின் நிலை என்ன ஆகுமோ?

அவதாரிகை - இவளுடைய அதிமாத்ர ப்ராவண்யத்தைக் கண்ட திருத்தாயார், இது என்னாய் முடிகிறதோ என்கிறாள்.

விளக்கம் - தனது மகளின் அளவுகடந்த ஈடுபாட்டையும், மாறாக் காதலையும் கண்ட தாயார், இவளுக்கு என்ன ஆகுமோ என்று கவலையுடன் உரைக்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (இயல்வாயின) ஸ்வபாவமாயுள்ளன. “அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்புசெய்வித்து”, “பால்யாத்ப்ர்ப்ருதி ஸுஸ்நித்த:” என்னுமாப்போலே. (வஞ்சநோய்) ஸர்வேச்வரனாலே வஞ்சிதமான நோய். “ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப்போல்”, “மரங்களு மிரங்கும் வகை” என்று சொல்லுகிறபடியே தன்னைக் கண்டார் தன்னைப்போலேயாம்படி வஞ்சித்துக் கொண்டு என்றும். (நோய் கொண்டுலாவும்) நோய்நடத்த நடந்தபடி. “வ்ருதா ப்ரக்ருதிபிர் நித்யம் ப்ரயாதி ஸரயூம் நதீம்” ப்ரக்ருதி வர்க்கத்தால் சூழப்பட்டுப் போனபடி. பெருமாளைப் பிரிந்து மித்ரவர்க்கம் ஸேவிக்கப் போகிறானோவென்னில், கால்நடை கொடாமையாலே தாங்கிக்கொண்டு போனபடி. “அத்யந்தஸுக ஸம்வ்ருத்த:” சக்ரவர்த்தி அறுபதினாயிரம் ஸம்வத்ஸரம் மலடு நின்று பெற்றவனாகையாலே அவன் கொண்டாடின ஸுகமிறே உம்முடைய ஸுகம்; நீர் கொண்டாடப்பட்ட ஸுகமிறே இவனுடைய ஸுகம். உம்முடைய கண்ணாலே பார்க்கவும் பொறாத ஸௌகுமார்யம். உம்மோடு கலவிக்குசிதனைத்தனையல்லது பிரிவுக்குசிதனன்றிறே. “கதந்ரு” தன்படியேயென்று நினைக்கிறார் - பிரிவில்லாமையாலே தமக்கு நீர் குளிருகிறபடியாலே சுடுமென்றறியாதே குளிருமென்றஞ்சுகிறார். “அபரராத்ரேஷு” அகாலத்திலே போவானென்னென்னில், புதிசாக வைதவ்யம் வந்தவர்கள் ஆள்கிளம்புவதற்கு முன்னே மனிதர் முகத்திலே விழியாமே போமாபோலே “கைகேயி மகன்” என்றும், “இவனாலேயிறே இப்படி புகுந்தது” என்றும் சொல்லுமதற்கஞ்சி. “ஸரயூமவகாஹநே” நீரிலே முழுகினால் தடவியெடுக்க வேண்டும்படி. (ஒரோகுடங்கை) சிறுமை சொல்லிற்றன்று; போக்தாக்களுக்களவுபட்டிருக்கை. (கயல் பாய்வன) பிள்ளும் மௌக்த்யமும். (பாய்வன பெருநீர்) ஏகார்ணவம் ப்ரவஹித்தாற்போலே யிருக்கை. (கயல் பாய்வன பெருநீர்) ஒரு கடலிலே ஒரு கயல் இடம்வலங் கொண்டாற்போலே. (கண்கள் தம்மொடும்) பாஹ்யகரணங்களிங்கே ப்ரவணமானபடி சொல்லிற்று. (குன்றமொன்றால்) ரக்ஷிக்குமிடத்தில் எடுத்தது பரிகரமாயிருந்தபடி. (புயல்வாய்) புயலிடத்து. திருவாய்ப்பாடியில் வர்ஷம் “தீமழை” என்றே தோற்றியிருக்கிறபடி. (இனநிரைகாத்த) ரக்ஷிக்குமிடத்தில் ரக்ஷகாந்தர்ப்பாவமே வேண்டுவது.

ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்கள் பாராதே ரக்ஷிக்கும். "க்ருநாநுகாராநிவ கோபிரார்ஜவே" பசுக்களையிட்டுக்காட்டும்படியிறே இடையருடைய ஸ்வபாவம். அவர்களையுங்கடாசுக்ஷித்தபடி. (புள்ளூர்தி) ஸர்வாதிகள். (கள்ளூருந்துழாய்) மதுஸ்யந்தியான திருத்துழாய். திருவடி தோளிலே அலையவிட்ட திருத்துழாய் மாலையோடேகூட அணைக்கவாசைப்படுகிறாள், இவனும் விரும்புந்தாராகையாலே. "பதிஸம்மாநிதாஸீதா" பெருமாள் சக்ரவர்த்திபாடு ஸுமந்த்ரனழைக்க எழுந்தருளுகிறபோது, தொடர்ந்து பின்னே புறப்பட்ட பிராட்டிக்குத் திருத்தோளில் மாலையை வாங்கியிட்டு "நாம் வருமளவும் வருத்தகீர்த்தனம் பண்ணியிரு" என்று பழையவர்கள் நிர்வாஹம். "மாலையைவிட்டுத் திருவடிகளைப் பிடித்துக் கொண்டு எழுந்தருளினார்" என்று பட்டர். "அஸிதேக்ஷணா" இவர் தோளில் மாலையிட்டதுக்கு இவள் கண்ணாலே மாலையிட்டபடி. (கொயல்வாய்மலர்மேல்) வட்டமாய்ச் செவ்வியை யுடைத்தான மாலையிலே மனமாயிற்று. (எங்கோல்வளைக்கே) என்னாய் முடியப் புகுகிறதென்றறிகிறிலேன். (மலர்மேல் மனத்தொடு) அந்தகரணம் ப்ரவணமானபடி.

ஸ்வாபதேசம் - இப்பாட்டில், ஸம்ஸாரத்துக்கிவருளரென்றிருக்க, இவருக்கு பகவத் விஷயத்திலுண்டான அதிமாத்ர ப்ரவண்யத்தைக் கண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் "இவர்படியுமிப்படியாவது இதென்னாய் முடியக்கடவது" என்றிருக்கிறபடி.

விளக்கம் - (இயல்வாயின) - ஸ்வபாவமாக உள்ளது, இடையே வந்தது அல்ல. கீழே உள்ள வரிகளில் கூறப்படுவது போன்று உள்ளது என்கிறார்.

- திருவாய்மொழி (2-6-6) - அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்புசெய்வித்து.
- இராமாயணம் பாலகாண்டம் (18-2-7) - பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த: - இராமனுடன் லக்ஷ்மணன் சிறிய வயதில் இருந்தே மிகுந்த அன்புடன் இருந்தான்.

(வஞ்சநோய்) - ஸர்வேச்வரன் தனது வடிவழகைக் காண்பித்து இவளை வஞ்சித்து, மற்ற உலகவிஷயங்களின் மீது இவளுக்கு இருந்த ஈடுபாடுகளை நீக்கி, பக்தி என்ற

நோயை உண்டாக்கினான். திருவாய்மொழி (6-7-2) - ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப்போல் - என்றும், திருவாய்மொழி (8-5-6) - மரங்களு மிரங்கும் வகை - என்றும் கூறியதற்கு ஏற்ப, தன்னைக் கண்டவர்கள் தன்னைப் போன்றே ஆகிறபடி செய்து, (நோய் கொண்டு உலாவும்) - இப்படியாக அவனால் ஏற்பட்ட நோய் இவளை எவ்விதம் செயல்பட வைத்ததோ அப்படியே இவள் நடந்தாள். இவ்விதம் இதற்கு முன்பு யாரேனும் இப்படியாக இருந்தார்களா என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (16-29) - வருதா ப்ரக்ருதிபிர் நித்யம் ப்ரயாதி ஸரயூம் நதீம் - இராமனிடம் லக்ஷ்மணனிடம், “பரதன் தனது சுற்றத்தினர் சூழ ஸரயூ நதியில் இறங்குவான் அல்லவோ?”, என்பதற்கு ஏற்ப இராமனைப் பிரிந்த விரஹம் தாங்காமல் குளிர்ந்த நீரில் பரதன் நீராடச் செல்கிறான். ஆனால் இராமனைப் பிரிந்து சுற்றுத்தினருடன் செல்வானோ என்றால், அவன் பிரிவாற்றாமை காரணமாகத் தானாக நடக்கவில்லை, அவனது சுற்றத்தினரே அவனை அள்ளி எடுத்துக்கொண்டு செல்கின்றனர் என்று கருத்து. ஸர்வேச்வரனால் வஞ்சிக்கப்படுதல் என்றால் முன்னர் கலந்து விட்டு, பின்னர் பிரிதல் ஆகும். இங்கு இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் ஸர்க்கம் 16ல், இராமனிடம் லக்ஷ்மணன் ஸரயூ நதியானது பனிக்காலமாக உள்ளதால் மிகவும் குளிர்ந்த நீருடன் உள்ளது என்பதையும், இதில் இறங்கி பரதன் நீராடினால் எத்தனை துன்பம் அடைவான் என்பது பற்றியும் அச்சத்துடன் கூறுகின்ற நிகழ்வை வ்யாக்யானம் செய்கிறார். அந்த ச்லோகம் இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் ச்லோகம் (16-30) - அத்யந்தஸுக ஸம்வ்ருத்த: ஸுகுமார: ஸுகோசித: கதம்நு அபரராத்ரேஷு ஸரயூமவகாஹதே - மிகவும் சுகமாக வளர்ந்தவனும், மென்மையான சரீரம் உள்ளவனும் ஆகிய அந்த பரதன், இரவுப்பொழுதின் கடைசியாமத்தில் பனியால் துன்பம் அடைந்து, அத்துடன் ஸரயூ நதியில் மூழ்கி எவ்விதம் நீராடுவானோ - என்பதாகும். இதனை வ்யாக்யானம் செய்கிறார். “அத்யந்தஸுகம்” - அனுபதினாயிரம் ஆண்டுகள் புத்திரபாக்கியம் இல்லாமல் அதன் பின்னர் தனது மலட்டுத்தன்மை நீங்கிற்று என்று கூறலாம்படி, இராமா, நீ பிறந்தாய்; ஆகவே தசரதனால் மிகவும் கொண்டாடப்பட்டு வளர்க்கப்பட்ட சுகம் உன்னுடையது ஆகும்; உன்னால் பெரிதும் நேசிக்கப்பட்டு வளர்ந்த சுகம் பரதனுடையது ஆகும். அவன் சரீரம் எப்படிப்பட்டது என்றால் “ஸுகுமார:” - உனது கண்ணால் நீ பார்த்தால் கூட அந்தச் சரீரம் வாடிவிடும்படியாக மென்மையானது ஆகும். அவன் எப்படிப்பட்டவன் என்றால் “ஸுகோசித:” - உன்னுடன் சேர்ந்து இருப்பதற்கு மட்டுமே ஏற்றவன் அல்லாமல், பிரிந்து வாழ்வதற்கு ஏற்றவன் அல்லன். “கதம்நு” - தனக்கு இங்கு நீர் எப்படி உள்ளதோ அது போன்று பரதனுக்கும் இருக்கலாம்

என்று லக்ஷ்மணன் எண்ணுகிறான். அதாவது இராமனைப் பிரியாமல் உள்ளதால் லக்ஷ்மணனுக்கு அந்த நீர் குளிருடனே இருந்தது; ஆனால் பரதன் இராமனைப் பிரிந்து இருப்பதால் அதே நீர் அவனுக்கு விரஹம் காரணமாகச் சுடும் என்று அறியாமல், அவனுக்கும் குளிராக இருக்கும் என்றே லக்ஷ்மணன் எண்ணுகிறான். “அபரராத்ரேஷு” - இரவுப்பொழுதின் கடைசி யாமத்தில் ஏன் நீராடச் செல்லவேண்டும், விடிந்த பின்னர் செல்லவேண்டியதுதானே என்னும் சந்தேகத்திற்கு விடை அளிக்கிறார். புதியதாக விதவை ஆனவர்கள் மற்ற யாரும் எழுந்து, அவர்கள் கண்ணில் படுவதற்கு முன்பாக வெளியே கிளம்புவது போன்று, மற்றவர்கள் இவனைப் பார்த்து “கைகேயி மகன் செல்கிறான் பார்” என்றும், “இவனால் அல்லவோ இவ்விதம் இராமன் கானகம் புகுந்தான்” என்றும் சொல்வதற்கு முன்பாக அச்சம் கொண்டு யாரும் பார்க்காத நேரத்தில் செல்கிறான். “ஸரயூமவகாஹநே” - நீரில் மூழ்கினால் தேடி எடுக்கவேண்டும்படியாக. (ஒரோ குடங்கை) - இதன் மூலம் ஒரு உள்ளங்கை அளவே என்று கண்களைச் சிறுமையாக உரைக்கவில்லை; நாயகன் அனுபவிக்கத் தகுந்த அளவு பெரியதாக இருந்த கண்கள். (கயல் பாய்வன) - அழகாகவும், எந்தவிதமான சலனம் இன்றியும் இருக்கும் கண்கள். பிள் = சலனம் இல்லாமை, மௌக்த்யம் = அழகு. (பாய்வன பெருநீர்) - ஒரு பெரிய ஸமுத்திரம் இவளது கண்களில் புகுந்ததோ என்னும்படியாக நீருடன் இருந்த கண்கள். (கயல் பாய்வன பெருநீர்) - உணவிற்காக அங்கும்இங்கும் பாய்கின்ற மீன்கள் போன்று. (கண்கள் தம்மொடும்)- கண்களுடன் மனம் உட்பட அனைத்தும் சென்றன. (குன்றமொன்றால்) - தான் காப்பதற்காக நின்ற இடத்தில் கையில் கிடைத்து உயர்த்திய கோவர்த்தனமே உதவியாக இருந்தது, இன்னது கொண்டு காக்கவேண்டும் என்று இல்லாமல், கைக்கு எட்டிய ஒரு மலை உதவிற்று. (புயல்வாய்) - வெறும் மழையாக இல்லாமல், திருவாய்மொழி (7-4-10) - தீமழை - என்றே இருந்தது. (இனநிரை காத்த) - காப்பாற்றும்போது “காப்பாற்றியே தீருவது” என்று உறுதி மட்டுமே வேண்டும். இந்தப் பொருள் ஞானத்துடன் கூடியது, இது ஞானம் இல்லாத பொருள் என்று பேதம் பார்க்காமல் அனைத்தையும் காத்தல். இடையர்களைப் பற்றிக் கூறாமல் இங்கு பசுக்களைப் பற்றி மட்டுமே ஏன் கூறவேண்டும்? பசுக்கள் மூலமாக மற்றோரு இடையரை அடையாளம் காட்டுவதே இடையர்கள் செய்வதாகும். ஆகவே இவ்விதம் கூறினார். மேலும் பசுக்களைக் காப்பாற்றியபோது, அவற்றுடன் கூட நின்ற இடையர்களையும் காப்பாற்றினான். (புள்ளூர்தி) -

அனைத்தையும் நியமிப்பவன். (கள்ளூருந்துழாய்) - மது வழிகின்ற துளசி. அத்தகைய கருடனின் திருத்தோள்கள்வரை அசைந்தபடி உள்ள துளசிமாலையுடன் சேர்ந்து ஸர்வேச்வரனை அணைத்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறார். ஸர்வேச்வரனும் ஆசைப்படும் மாலை ஆயிற்றே! இவ்விதம் யாராவது அவனது மாலை மீது விருப்பம் கொண்டால் அவன் அளிப்பானோ என்னும் கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். அயோத்யாகாண்டம் (16-21) - பதிஸம்மாநிதா ஸீதா - தனது கணவனாகிய இராமனால் நல்லசெய்தி கூறப்பட்டவளான கருமையான கண்கள் கொண்ட சீதை - என்ற ச்லோகம் கூறுகிறார். இந்த இடத்தில் இராமாயணம் கூறுவது - தசரதன் அழைக்கிறார் என்று சுமந்திரர் இராமனிடம் உரைப்பதாகும். அப்போது அவருடன் புறப்பட்ட இராமன் தனது திருத்தோள்களில் இருந்த மாலையை எடுத்து சீதைக்கு அணிவித்தான்; அதாவது தான் உகந்த மாலையை அவளுக்கு அளித்தான். இவன் அவளது தோளில் மாலையை இட்டதற்குப் பதிலாக அவள் தனது அழகான கண்களால் அவனுக்கு மாலை இட்டாள். இங்கு பூர்வர்கள் கூறுவது, "நம்முடைய மாலையை வைத்துக் கொண்டு நம்முடைய அழகை எண்ணியபடி இருப்பாயாக - என்று மாலையைக் கொடுத்துச் சென்றான்", என்பதாகும். ஸ்வாமி பராசரபட்டர் கூறுவது, "தான் அணிந்த மாலையைச் சீதைக்கு அளிக்கிறோமே என்று வெட்கம் கொண்டு அந்த அபராதத்திற்கு கடிமாபணம் பண்ணிச் சென்றான்", என்பதாகும். (கொயல்வாய்மலர்மேல்) - வட்டமாக அழகுடன் கூடிய மாலையில் மனம் சென்றது. (எங்கோல்வளைக்கே) - அழகான வளையல்களை அணிந்த இவளது கதி என்னவாகப் போகிறதோ என்று அறியவில்லை. (மலர்மேல் மனத்தொடு) - கண்களுடன் மனமும் அவனிடம் சென்று அடங்கியது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்